

Arrest

nr. 316 018 van 6 november 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juli 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 oktober 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 9 juli 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2023, actualisatie op 16.04.2024, werd ingediend door :

C., I. (..) (R.R. xxxxxxxx)

Geboren te Gazientep op (..).1998

Nationaliteit: Turkije

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB werd ingediend op 23.01.2019 en werd afgesloten op 22.07.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk een jaar en zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene beroept zich in de aanvraag op zijn legaal verblijf in België tijdens zijn VIB. Betrokkene diende te weten dat het Attest van Immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een VIB nog in behandeling is. We wijzen er nogmaals op dat het feit dat er een zekere behandelingstermijn is, zelf indien onredelijk lang, betrokkene niet de mogelijkheid heeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft betrokkene ipso facto geen recht op verblijf, evenmin maakt dit de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkene diende verder reeds eerder een aanvraag artikel 9bis in, dit op 05.11.2020. Op 30.11.2022 werd deze aanvraag afgesloten met een onontvankelijke beslissing.

Betrokkene meent dat het indienen van de aanvraag in Turkije een onevenredige en onmenselijke inspanning zou betekenen. Hij zou er geen familieleden, job, sociaal leven meer hebben en meent geen binding of relatie meer met Turkije te hebben. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont waarom dit voor hem een onevenredige of bovenmenselijke inspanning zou vergen. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met een bewijs, anders kunnen deze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verder is het zo dat betrokkene op geen enkele manier aantoont dat zijn volledige familie in België verblijft, zonder enig bewijs kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Daarenboven verklaarde betrokkene tijdens zijn eerste VIB dd. 23.01.2019 dat zijn beide ouders nog in Gazientep, Turkije verblijven, evenals zijn twee broers en zus. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo is of dat hij niet bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Het lijkt dus erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien verbleef betrokkene ruim 20 jaar in Turkije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 20 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Betrokkene toont verder niet aan dat hij geen job zou kunnen vinden in Turkije. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren – die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene kan dus geholpen worden bij het vinden van een job in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dat hij geen binding of relatie meer heeft met Turkije, geen familieleden, geen job en geen sociaal leven kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Echter, betrokkene kan niet dienstig verwijzen naar artikel 10 aangezien hij een verblijf aanvraagt op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkene allerm minst erkend door dit internationaal Verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België wat in dit geval niet van toepassing is. Met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord

tussen België en Turkije kan worden verwezen naar art. 15 Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging stelt: "Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover : 1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en; 2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam." Er dient te worden vastgesteld dat er geen van beide voorwaarden in casu vervuld is. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op deze elementen en dient dus wel degelijk aan te tonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Turkije geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Tukse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn recht op een gezins- en privéleven. Hij vermeldt dat hij in België familie heeft, meer bepaald 2 nonkels, een tante en een neef. Deze bezitten de Belgische nationaliteit. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene vermeldt in de aanvraag dat hij werkbereid is, gewerkt heeft toen hij dat mocht en economisch zijn steentje heeft bijgedragen. Hij legt tevens arbeidscontracten en loonsfiches voor. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Dit had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven

om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Betrokkene legt tevens een werkbepoofte dd. 07.11.2023 voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen

Wat betreft het aangehaalde argument dat hij niet in aanraking kwam met de politie of het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (Dat hij sinds december 2018 onafgebroken in België verblijft, dat hij hier volledig geïntegreerd is, dat hij hier een vast adres heeft en een appartement huurt, het huurcontract dd. 01.10.2023, zijn sociale verankering, dat hij de landstalen goed onder de knie heeft en de deelcertificaten ter bewijs, het attest Maatschappelijke Oriëntatie, dat hij hier een netwerk heeft opgebouwd van familie bureu vrienden en kennissen, de getuigenissenverklaringen, de legitimatiekaart en pensioenoverzicht) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 9 juli 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: C., I. (..)

geboortedatum: (..)1998

geboorteplaats: Gazientep

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene beschikt niet over een geldig paspoort, noch over een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de

verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiewettelijk commissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert - in wat zij als een enig middel benoemt in het verzoekschrift - het volgende aan:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELIJKHEIDS-, EN HET VERTROUWENSBEGINSEL; SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL; EN SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET; EN VAN ARTIKEL 8 EVRM.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid

het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Verzoeker begrijpt evenwel niet waarom verwerende partij tot dergelijke conclusie komt.

Er is immers wel degelijk, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, sprake van "buitengewone omstandigheden". (STUK 22)

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]."

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf.

6.

Voor Turkse onderdanen geldt er een uitzondering op de regel dat de aanvraag tot machtiging in het buitenland ingediend moet worden (Art. 9, lid 2 Vw.). Turkse onderdanen hebben geen recht op verblijf in België, maar wel het recht om België binnen te komen en de aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden hier in te dienen. Dit volgt uit artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag dat in de schoot van de Raad van Europa is aangenomen (L. DENYS, "Van artikel 9 lid 1, 2 en 3 Vw. naar artikelen 9, lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw."). (STUK 22)

Bovendien stelt artikel 10, §1, lid 1, 1° Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door de wet of door een koninklijk besluit, ook het recht op een verblijf van 3 maanden heeft. Zo kunnen vreemdelingen hun recht op een verblijf voor langere duur dus ook putten uit bilaterale overeenkomsten. Voor Turkse onderdanen is dit mogelijk op grond van het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert dienen verzoekers dus GEEN buitengewone omstandigheden aan te tonen. Verzoeker brengt hiervoor ook recente rechtsleer bij dewelke deze visie bevestigen. (STUK 22)

Verzoeker citeert:

"Volgens het arrest-Dülger moet de uitlegging van het begrip "gezinsleden" zoals vermeld in Besluit nr. 1/80 naar analogie gebeuren met de uitlegging van dit begrip in Besluit nr. 3/80 van de Associatieraad aangaande de toepassing van de sociaalezekerheidsregelingen van lidstaten op de Turkse werknemers en hun gezinsleden. Artikel 1 van dat besluit bepaalt dat onder gezinslid hetzelfde wordt verstaan als bepaald in artikel 1 van Verordening 1408/71/EG:

“f) wordt onder “gezinslid” verstaan iedere persoon die in de wetgeving krachtens welke de prestaties worden verleend of, in de gevallen bedoeld in artikel 22, lid 1, sub a), en artikel 39, in de wetgeving van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan hij woont, als gezinslid wordt aangemerkt of erkend, of als huisgenoot wordt aangeduid; indien deze wetgevingen echter uitsluitend als gezinslid of huisgenoot beschouwen degene die bij de werknemer inwoont, wordt aan deze voorwaarde geacht te zijn voldaan, wanneer de betrokkene in hoofdzaak op kosten van bedoelde werknemer wordt onderhouden.”

Aldus is de opsomming in artikel 10 Vw. in elk geval te beperkt en zouden de andere gezinsleden, zoals meerderjarige descendenten die ten laste zijn, doch ook ascendenten ten laste en feitelijke partners met een duurzame relatie, eveneens een aanvraag moeten kunnen indienen.

Vermits zij niet vallen onder artikel 10 Vw., zal hun aanvraag noodzakelijkerwijze gebaseerd zijn op artikel 9 Vw. waarbij zij eveneens de aanvraag in België zouden moeten kunnen indienen zonder buitengewone omstandigheden te moeten aantonen, nu dit een nieuwe procedurele beperking inhoudt.”

Louter volledigheidshalve wenst had verzoeker toch een aantal buitengewone omstandigheden opgeworpen in het verzoekschrift, waar ten onrechte geen rekening mee is gehouden.

7.

In casu verblijft verzoeker reeds bijna 5 jaar (!) minstens sinds 31.12.2018) op het Belgisch grondgebied.

Verzoeker verblijft aldus de meerderheid van zijn verblijf in België op legale wijze.

Verzoeker huurt een appartement gelegen te Merksem aan de (...) samen met T. T. (...) (RR: xxxxxxxxxx). (STUK 21)

Verzoeker heeft tevens alhier familie en heeft hier al veel gewerkt. (STUK 5)

Alleszins situeren alle belangen van verzoeker zich inmiddels in België, zeker gelet op het feit dat zijn tante, nonkels en neef hier op legale wijze verblijven. Verzoeker woont hier thans al geruime tijd en heeft hier zodoende een familiaal en sociaal netwerk opgebouwd van familie, burens, vrienden, kennissen, ...

Hij brengt dan ook kopie van de verblijfstitels van zijn familie (zussen) bij. Dit betreffen de volgende personen: (STUK 5)

- mevr. O. C. (...), zijn tante;
- Dhr. A. C. (...), zijn nonkel;
- Dhr. M. C. (...), zijn nonkel;
- Dhr. H. C. (...), zijn neef.

Ook zijn onderbuur meent dat hij een goede bovenbuur is en dat hij erg vriendelijk is.

Verder brengt verzoeker nog enkele verklaringen bij van goede vrienden en familie onder stuk 5.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat verzoeker hier thans volledig is geïntegreerd en dit op alle vlakken.

Zijn privéleven is hier gesitueerd, hij woont hier en hij respecteert de samenleving.

Hij kwam noch in België, noch in zijn land van herkomst in aanraking met de politie of het gerecht. Verzoeker brengt dan ook een uittreksel van zijn blanco strafregister bij vanuit zijn land van herkomst. (STUK 6)

Verzoeker zijn hele leven speelt zich bijgevolg af in België.

Hij onderhoudt dan ook geen enkele binding meer met zijn land van herkomst.

Verzoeker woont hier thans al geruime tijd en heeft hier zodoende een familiaal en sociaal netwerk opgebouwd van familie, burens, vrienden, kennissen, ...

Verzoeker heeft bovendien in zijn land van herkomst ook geen andere familieleden/job/sociaal leven en heeft geen binding meer met Turkije. Zo heeft verzoeker hier al bij verschillende bedrijven gewerkt en waren zowel de collega's als de baas steeds tevreden over hem. Hiervan brengt verzoeker dan ook verklaringen bij onder stuk 5.

Zo heeft verzoeker bijvoorbeeld al gewerkt als hulpmonteur bij Aktie stelling- en bouwwerken bvba. Doch omwille van het precair verblijf van verzoeker is hij op heden niet meer aan het werk.

Verzoeker zou echter vandaag wel aan de slag kunnen bij de bv Packwork met maatschappelijke zetel te 1700 Dilbeek aan de Oudesmidsestraat 20, ingeschreven in de KBO onder het nummer BE0795.241.038. (STUK 4) Deze onderneming is een verpakkingsbedrijf en zou verzoeker willen aanwerven in de functie van inpakker aan een maandelijks brutoloon ten bedrage van 2.200,00 EUR.

Verzoeker zal dus in geen geval ten laste vallen van de Belgische Overheid. (STUK 4)

Verwerende partij houdt op generlei wijze rekening met deze (economische) integratie van verzoeker.

Verzoeker kan thans niet terugkeren naar Turkije om daar een regularisatieaanvraag in te dienen en te doorlopen, aangezien hij inmiddels al bijna 5 jaar niet meer in Turkije is geweest! Hij heeft zijn leven hier in alle sereniteit opgebouwd. Hij heeft hier met andere woorden een zeker onderkomen, terwijl hij in zijn land van herkomst bij niets of niemand terecht kan, gelet op zijn jarenlange afwezigheid, ook niet voor een tijdelijk verblijf.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

8.

Bovendien kan verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende afleiden waarom de aangehaalde elementen niet zouden verantwoorden dat de regularisatieaanvraag in België wordt ingediend. Waarom verantwoorden al deze elementen van integratie niet dat de aanvraag van verzoeker in België wordt ingediend?

Verwerende partij stelt hierover het volgende:

(...)

Hiermee schendt de verwerende partij haar motiveringsverplichting.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoeker werd aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom zijn langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, de aanvraag in België niet verantwoordt.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg alle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen.

Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) zijn langdurig (bijna 5 jaar!) verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen 2) zijn concrete omstandigheden in het licht van zijn duurzame integratie en familieleven alhier, en 3) het totale gebrek aan dit alles in het herkomstland, óók tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Bovendien herhaalt verzoeker dat hij reeds 5 jaar niet meer in Turkije zijn geweest, en dat hij aldaar geen familieleden heeft, geen woonplaats heeft en geen werk.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg alle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen!

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]”

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker + het gezinsleven in België + werkengagement en werkbereidheid geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen. Louter stellen dat deze elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid volstaat niet!

Zij beperkt zich daarentegen tegen een standaard en theoretische opsomming!

9.

Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de elementen van lang verblijf en integratie worden erkend door verwerende partij.

Dit toont aan dat verwerende partij redenen zoekt om de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met alle elementen, waarmee zij dus tevens haar zorgvuldigheidsverplichting schendt.

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden nu blijkt dat verwerende partij zijn lang verblijf en integratie niet betwist, doch deze elementen afdoet als louter te behandelen in de fase over de gegrondheid.

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het dossier van verzoeker.

Verwerende partij had moeten motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen.

10.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiveringsverplichting heeft geschonden en daarnaast ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissingen werden dan ook onterecht genomen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie vanwege verwerende partij om het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van de gegrondheidsfase.

De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen.

Hij verblijft reeds bijna 5 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie, elementen die trouwens niet worden betwist door verwerende partij. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk. Hij heeft hier immers een leven opgebouwd, terwijl hij in Turkije nergens een verblijf of onderkomen heeft. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit bij het nemen bij beide bestreden beslissingen.

Verzoeker is met andere woorden van mening dat beide beslissingen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze werden genomen.”

Verder blijkt dat zij – in wat zij benoemt als een tweede middel – het volgende aanvoert in het verzoekschrift:

“Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

1.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet afdoende gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de situatie van verzoeker en van het feit dat hij familieleden heeft die hier op legale wijze verblijven.

Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privé en familieleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Door de bestreden beslissing heeft verzoeker geen verblijf bekomen in België en zal hij moeten terugkeren naar Turkije.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

3.

In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke en sociale belangen heeft (zie infra).

Hij hebben hier immers een vast adres, een sociaal netwerk, kan hier werken (zie aanwervingsbelofte), ...

Kortom, verzoeker heeft hier een privé en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn naaste familie en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker kan dus onmogelijk terugkeren naar Turkije waar hij geen enkele kans maakt op een gezins- en privéleven, daar al zijn privé en gezinsbelangen zich alhier, en dit al reeds 5 jaar, situeren. Zelfs een ‘tijdelijke’

scheiding zou aldus een buitengewone inspanning betekenen voor verzoeker en een schending van artikel 8 EVRM.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de aangevoerde middelen samen behandeld.

2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “*midde*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In haar eerste middel werpt de verzoekende partij wel de schending op van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde beginselen geschonden wordt door de bestreden beslissingen. Hetzelfde geldt voor waar zij de schending opwerpt van de hoorplicht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de gegeven motivering wel degelijk waarom de door haar aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. De verwerende partij gaat concreet in op de door de verzoekende partij aangevoerde elementen en motiveert op omstandige wijze waarom deze niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij is – zoals ook uit de bespreking *infra* blijkt – geheel niet ernstig waar zij betoogt dat de eerste bestreden beslissing zich beperkt tot een “*standaard en theoretische opsomming*”.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij doch *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat verzoekende partij niet beschikt over de vereiste documenten om legaal in België te kunnen verblijven, zij is immers niet in bezit van een geldig paspoort en geldig visum. Verder heeft de verwerende partij, met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de blijkens artikel 74/13 in ogenschouw te nemen elementen geen terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Ook hier kan verzoekende partij niet gevolgd worden als zou de verwerende partij dienaangaande geen motivering voorzien hebben.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was

ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. Waar verzoekende partij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond wijst de Raad erop dat het haar toekomt de motieven in de eerste bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

Verder blijkt niet dat de verwerende partij de definitie die de Raad van State van buitengewone omstandigheden gaf zou genegeerd hebben, met name dat dit geen omstandigheden zijn van overmacht, maar wel omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Nergens heeft de verwerende partij een aangehaalde buitengewone omstandigheid in de beslissing afgewezen omdat geen overmacht werd aangetoond.

2.9. Verzoekende partij meent voorts dat zij geen buitengewone omstandigheden hoeft aan te tonen omdat zij als Turkse onderdaan van een uitzondering op deze regel geniet.

2.10. Nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, leert dat verzoekende partij onder meer had aangevoerd:

“Turkse onderdanen hebben geen recht op verblijf in België, maar wel het recht om België binnen te komen en de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden hier in te dienen. Dit volgt uit de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag, dat in de schoot van de Raad van Europa is aangekomen (L. DENYS, “Van artikel 9 lid 1, 2 en 3 Vw. naar artikelen 9, lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw”). Bovendien stelt artikel 10, §1, lid 1, 1° Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling wiens recht op verblijf wordt erkend door een internationaal verdrag, door de wet of door een koninklijk besluit, ook het recht op een verblijf van 3 maanden heeft. Zodoende kunnen vreemdelingen hun recht op een verblijf voor langere duur dus ook putten uit bilaterale overeenkomsten. Voor Turkse onderdanen is dit mogelijk op grond van het Associatieakkoord en het bilateraal Tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije dd. 16.07.1964. Verzoeker dient bijgevolg geen buitengewone omstandigheden aan te tonen om voorliggende aanvraag alhier te kunnen indienen.”

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande dit argument als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich verder op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Echter, betrokkene kan niet dienstig verwijzen naar artikel 10 aangezien hij een verblijf aanvraagt op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkene allerminst erkend door dit internationaal Verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België wat in dit geval niet van toepassing is. Met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord tussen België en Turkije kan worden verwezen naar art. 15 Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging stelt: “Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover : 1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en; 2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.” Er dient te worden vastgesteld dat er geen van beide voorwaarden in casu vervuld is. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op deze elementen en dient dus wel degelijk aan te tonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.”

Met een loutere herhaling van haar argumentatie in de aanvraag en een verwijzing naar het arrest *Dülger* slaagt verzoekende partij er geenszins in aan te tonen dat de regelgeving waarnaar zij verwijst op haar van toepassing is. Zoals ook duidelijk blijkt uit het door haar gevoegde stuk 22 regelt de regelgeving waarnaar zij verwijst de migratie van Turkse werknemers en werd daarin ook een recht op gezinshereniging voorzien voor de familieleden van de Turkse werknemers. Zelfs indien moet aangenomen worden dat ook meerderjarige descendenten ten laste, ascendenten ten laste en feitelijke partners in een duurzame relatie als gezinslid van een Turkse werknemer in de zin van voormelde regelgeving moeten begrepen worden, dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat zij dergelijk gezinslid is van een Turkse werknemer in België en dat de desbetreffende afstammings- of verwantschapsband al bestond voor de Turkse werknemer die vervoegd wordt in het Rijk aankwam.

Verzoekende partij slaagt er geenszins in aan te tonen dat zij – louter omdat zij een Turkse onderdaan is – zich kan beroepen op de regelgeving zoals voormeld en zij derhalve geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen.

2.11. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij opnieuw de elementen herhaalt uit haar aanvraag waar zij er in essentie op wees dat zij goed geïntegreerd is, zij een blanco strafregister heeft en zij geen banden meer heeft met het herkomstland. Dienaangaande heeft de verwerende partij evenwel als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB werd ingediend op 23.01.2019 en werd afgesloten op 22.07.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk een jaar en zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene beroept zich in de aanvraag op zijn legaal verblijf in België tijdens zijn VIB. Betrokkene diende te weten dat het Attest van Immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een VIB nog in behandeling is. We wijzen er nogmaals op dat het feit dat er een zekere behandelingstermijn is, zelf indien onredelijk lang, betrokkene niet de mogelijkheid heeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft betrokkene ipso facto geen recht op verblijf, evenmin maakt dit de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkene diende verder reeds eerder een aanvraag artikel 9bis in, dit op 05.11.2020. Op 30.11.2022 werd deze aanvraag afgesloten met een onontvankelijke beslissing.

Betrokkene meent dat het indienen van de aanvraag in Turkije een onevenredige en onmenselijke inspanning zou betekenen. Hij zou er geen familieleden, job, sociaal leven meer hebben en meent geen binding of relatie meer met Turkije te hebben. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde waarom dit voor hem een onevenredige of bovenmenselijke inspanning zou vergen. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met een bewijs, anders kunnen deze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verder is het zo dat betrokkene op geen enkele manier aantoonde dat zijn volledige familie in België verblijft, zonder enig bewijs kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Daarenboven verklaarde betrokkene tijdens zijn eerste VIB dd. 23.01.2019 dat zijn beide ouders nog in Gazientep, Turkije verblijven, evenals zijn twee broers en zus. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo is of dat hij niet bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Het lijkt dus erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien verbleef betrokkene ruim 20 jaar in Turkije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 20 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Betrokkene toont verder niet aan dat hij geen job zou kunnen vinden in Turkije. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van

tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene kan dus geholpen worden bij het vinden van een job in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dat hij geen binding of relatie meer heeft met Turkije, geen familieleden, geen job en geen sociaal leven kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Echter, betrokkene kan niet dienstig verwijzen naar artikel 10 aangezien hij een verblijf aanvraagt op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkene allerm minst erkend door dit internationaal Verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België wat in dit geval niet van toepassing is. Met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord tussen België en Turkije kan worden verwezen naar art. 15 Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging stelt: "Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover : 1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en; 2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam." Er dient te worden vastgesteld dat er geen van beide voorwaarden in casu vervuld is. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op deze elementen en dient dus wel degelijk aan te tonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Turkije geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn recht op een gezins- en privéleven. Hij vermeldt dat hij in België familie heeft, meer bepaald 2 nonkels, een tante en een neef. Deze bezitten de Belgische nationaliteit. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12,

M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene vermeldt in de aanvraag dat hij werkbereid is, gewerkt heeft toen hij dat mocht en economisch zijn steentje heeft bijgedragen. Hij legt tevens arbeidscontracten en loonsfiches voor. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Dit had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Betrokkene legt tevens een werkbelofte dd. 07.11.2023 voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen

Wat betreft het aangehaalde argument dat hij niet in aanraking kwam met de politie of het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (Dat hij sinds december 2018 onafgebroken in België verblijft, dat hij hier volledig geïntegreerd is, dat hij hier een vast adres heeft en een appartement huurt, het huurcontract dd. 01.10.2023, zijn sociale verankering, dat hij de landstalen goed onder de knie heeft en de deelcertificaten ter bewijs, het attest Maatschappelijke Oriëntatie, dat hij hier een netwerk heeft opgebouwd van familie burens vrienden en kennissen, de getuigenissenverklaringen, de legitimatiekaart en pensioenoverzicht) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Anders dan wat verzoekende partij in het verzoekschrift voorhoudt blijkt uit voorgaande motivering aldus dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de loutere stelling dat de aangehaalde elementen van integratie tot de gegrondheidsfase behoren. Zo is de verwerende partij immers nagegaan of de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten een terugkeer naar het herkomstland verhinderen om aldaar de aanvraag in te dienen. Daarbij heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij wist dat haar verblijf in België slechts voorlopig was toegelaten in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, hetgeen slechts anderhalf jaar in beslag heeft genomen doch verzoekende partij ervoor opteerde om verder illegaal in België te verblijven – verzoekende partij houdt bijgevolg ook onterecht in het verzoekschrift voor dat het overgrote deel van haar verblijf in België legaal was -, dat zij voorts niet aantoont waarom een terugkeer naar Turkije om aldaar de aanvraag in te dienen een onevenredige en onmenselijke inspanning voor haar zou betekenen, dat ook blijkt dat zij – ondanks haar beweringen geen banden meer te hebben met Turkije – aldaar nog een familiaal netwerk heeft zoals haar ouders en broers en zus waarop zij kan terugvallen en het, gelet op haar verblijf van 20 jaar in Turkije niet aannemelijk is dat zij aldaar geen sociaal netwerk meer zou hebben en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij in Turkije geen job zou kunnen vinden. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij ook beroep kan doen op Fedasil en IOM om haar te ondersteunen bij terugkeer en re-integratie in Turkije. De Raad stelt vast dat verzoekende partij hiertegen geen concrete argumenten inbrengt. Een loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag volstaat uiteraard niet om deze motivering te ontkrachten.

Wat betreft het argument dat zij in België een gezinsleven heeft wijst de verwerende partij er verder in hoofddorde op dat verzoekende partij niet aantoont dat zij met haar in België verblijvende verwanten een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze stelt dat om van een dergelijk beschermenswaardig gezins- of familieleven te kunnen spreken, verzoekende partij moet aantonen dat er tussen haarzelf en deze verwanten bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Het loutere feit dat er sprake zou zijn van samenwonen volstaat niet om dergelijke afhankelijkheidsband aan te tonen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). *In casu* kan niet blijken dat er tussen verzoekende partij en de in België verblijvende verwanten een afhankelijkheidsband bestaat. De band die de verzoekende

partij heeft met deze verwanten is niet meer dan een louter affectieve band die bestaat tussen verwanten en die verzoekende partij evenzeer van op afstand kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het herkomstland door haar verwanten. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden in haar betoog dat er een schending zou zijn van haar recht op gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM bij terugkeer naar Turkije.

Voorts, waar zij erop wees dat zij ook een privéleven heeft opgebouwd in België, heeft de verwerende partij evenzeer vastgesteld dat de normale binding die met België ontstaat tijdens een precair verblijf op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken. Zij vervolgt: *“Betrokkene toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvraag verwezen heeft naar het hebben van een familiaal en sociaal netwerk hier, waarbij zij ook getuigenverklaringen heeft voorgelegd, maar zij toont hiermee echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij verblijft blijkens het administratief dossier pas sinds 31 december 2018 ononderbroken in België toen zij reeds 20 jaar oud was. Bovendien is zij nooit toegelaten tot lang verblijf. Verder blijkt uit de door haar aan de aanvraag gevoegde stukken evenmin dat zij in België dermate diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Het loutere feit dat zij familie in België heeft en getuigenverklaringen van haar buur, vrienden en kennissen voorlegt alsook het argument dat zij niet in aanraking is gekomen met politie of het gerecht, doet niet anderszins besluiten. Zoals al uit de bespreking *supra* gebleken is, kan niet aangenomen worden dat zij in haar land van herkomst, net gelet op het feit dat zij aldaar geboren en getogen is en er 20 jaar lang verbleven heeft, geen enkel netwerk meer zou hebben waarop zij indien nodig kan terugvallen noch kan blijken dat zij aldaar niet tewerkgesteld kan worden. Verder blijkt – zoals de verwerende partij correct motiveert – dat verzoekende partij enkel toegelaten was tot tewerkstelling in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, hetgeen bovendien slechts anderhalf jaar in beslag genomen heeft. Het gegeven dat zij een werkbepoofte kan voorleggen doet daaraan niks af. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk. Het gegeven dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan kan geenszins leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk bevinden van de desbetreffende motieven.

Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, *quod non*, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de eventuele tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. De Raad acht deze beoordeling in het licht van de gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken en zoals hoger besproken geenszins foutief noch kennelijk onredelijk. De verwerende partij kan haar banden die zij heeft in België in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag ook onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het herkomstland.

De Raad benadrukt daarenboven dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Verzoekende partij lijkt er vanuit te gaan dat het loutere feit dat zij zich genesteld heeft in illegaal verblijf, haar recht geeft op verblijf in België, doch deze aanname is op niets gestoeld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat *in casu* sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor haar verwijdering aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- of privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissingen. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

De Raad benadrukt verder dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. *In casu* heeft de verwerende partij op goede gronden, zoals blijkt uit de bespreking hoger, vastgesteld dat verzoekende partij geen elementen heeft aangevoerd waaruit kan blijken dat deze een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.12. Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State toont zij geenszins aan dat de verwerende partij *in casu* op verkeerde gronden of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens tot de vaststelling is gekomen dat er in haar hoofde geen sprake is van buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen.

2.13. Waar verzoekende partij nog betoogt dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten beoordeeld worden en derhalve ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nietig moet worden verklaard is haar betoog, gelet op de bespreking hoger, niet dienstig.

2.14. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij, die een volwassen persoon is, geen kinderen heeft, dat wat betreft eventuele familiale relaties het enkel gaat om een eventuele tijdelijke verwijdering en dat er geen medische problematiek voorligt waaruit blijkt dat zij niet terug kan naar het herkomstland.

De Raad benadrukt dat het bestreden bevel pas getroffen werd nadat haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd afgewezen. In deze beslissing werd uitvoerig ingegaan op de door verzoekende partij aangevoerde elementen in haar verblijfsaanvraag en gemotiveerd waarom deze elementen een terugkeer naar het herkomstland niet verhinderen. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat er enig element – zoals het feit dat zij familie heeft in België – voorligt die een terugkeer naar het herkomstland zou verhinderen.

2.15. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER